

Sygn. akt I Ca 431/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Antoni Smus

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Przemysław Majkowski

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa C. G.

przeciwko J. G.

o alimenty

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt III RC 30/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 431/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Łasku III Wydział Rodzinny i Nieletnich oddalił powództwo C. G. przeciwko J. G. o alimenty w wysokości po 1 000 zł miesięcznie.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy co do zasady podzielił i przyjął za własne, a z których w zakresie objętym zarzutami apelacyjnymi wynika, że wyrokiem z dnia 22 października 2008 roku małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód winy obu stron.

Przed rozwodem C. G. wyjechała za granicę i przebywała tam przez około 3 lata, podejmując prace dorywcze. Po powrocie do kraju nie podjęła stałej pracy. Powódka choruje na cukrzycę, zapalenie stawów, zaniki pamięci oraz owrzodzenie żołądka. Nie ubiegała się o orzeczenie o niezdolności do pracy. Powódka korzysta z pomocy Gminnego (...) w W., otrzymując pomoc finansową w formie zasiłków celowych i okresowych. C. G. posiada lekki stopień niepełnosprawności ze wskazaniem możliwości podjęcia zatrudnienia zgodnie

z możliwościami psychofizycznymi Powódka wynajmuje mieszkanie. Koszt utrzymania tego lokalu to ok. 300 zł miesięcznie (200 zł czynsz, 50 zł gaz, 40 zł prąd, 6,6 zł woda). Powódka nie uiszcza tych opłat, czyni to za nią wynajmujący. C. G. pomagają sąsiedzi oraz brat. Okresowo z powódką mieszka jej syn K.. W wakacje 2012 r. powódka pracowała razem z wnuczką przy zbieraniu ogórków. Kupuje wnuczce gazety i czasami daje jej 10 zł kieszonkowego. Powódka czasami opiekuje się dzieckiem sąsiadki E. G..

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie sygn. akt I Ns 713/11 dokonał podziału majątku wspólnego stron w ten sposób, że zarządził sprzedaż publiczną nieruchomości i dokonanie podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży przez przyznanie byłym małżonkom należności odpowiadającej tej kwoty. Ponadto zasądził od J. G. na rzecz C. G. kwotę 43.937,67 zł tytułem spłaty jej udziału w powstaniu majątku wspólnego. Powódka wszczęła egzekucję przeciwko pozwanemu w zakresie przysługującej jej spłaty. W lipcu 2013 r. z tego tytułu powódka otrzymała 330 zł, a w sierpniu 2013 r. 400 zł.

Pozwany mieszka u córki, gdzie zajmuje jeden pokój. Mieszka tam również małoletnia wnuczka pozwanego. J. G. otrzymuje emeryturę i rentę z tytułu wypadku przy pracy w łącznej kwocie ok. 2300 zł miesięcznie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, iż powódce nie przysługuje roszczenie o dostarczanie jej przez pozwanego środków utrzymania, gdyż nie wykorzystuje ona w pełni swych możliwości w celu uzyskania dochodów niezbędnych do zaspokojenia usprawiedliwionych własnych potrzeb.

Pomimo tego, iż powódka posiada lekki stopień niepełnosprawności ze wskazaniem podjęcia zatrudnienia zgodnie z możliwościami psychofizycznymi to jej twierdzenia o niemożności podjęcia zatrudnienia z uwagi na stan zdrowia nie zasługują na wiarę, gdyż nigdy nie ubiegała się o orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu, powódka posiada możliwości zarobkowe, w szczególności, że podejmuje okresowo prace dorywcze, takie jak zbieranie ogórków, czy też opieka nad małoletnim dzieckiem sąsiadki. Ma także majątek i egzekwuje wierzytelność wobec byłego męża, które to kwoty winna przeznaczyć na własne utrzymanie.

Mając możliwość podjęcia zatrudnienia, powódka w połączeniu z kwotami egzekwowanymi od byłego męża nie znajduje się w niedostatku, w szczególności, że jak podała na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2013 r. potrzebuje ok. 300 zł miesięcznie wsparcia żeby przeżyć.

Ubocznie Sąd wskazał, iż powódka podejmując decyzję o wyjeździe w celach zarobkowych za granicę i nieopłacaniu wówczas ubezpieczenia KRUS, do czego była zobowiązana w związku z posiadaniem gospodarstwem rolnym, własnym działaniem pozbawiła się uprawnień do ubiegania się świadczenie należne z ubezpieczenia społecznego. Nie poczyniła też żadnych oszczędności, które mogłyby obecnie przeznaczyć na własne utrzymanie.

Z rozstrzygnięciem Sądu nie zgodziła się powódka, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając Sądowi:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 60§ 1 kro w związku z art. 135 §1 kro przez przyjęcie, że skarżącej nie należą się alimenty od byłego męża J. G. z uwagi na to, że nie wykorzystuje ona swoich możliwości zarobkowych,
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału art. 233 §1 kpc.

W konkluzji powyższego skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie na jej rzecz alimentów w wysokości 1000 zł miesięcznie, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. stwierdzić należało, iż w zestawieniu ze zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym, twierdzenia powódki stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę z dokonaną w zaskarżonym wyroku oceną dowodów bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub z innych względów naruszała art. 233 § 1 k.p.c.

Należy przy tym podkreślić, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne

i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Ocena zeznań należy do Sądu I instancji i nie podlega w zasadzie kontroli odwoławczej, jeżeli jest zgodna

z okolicznościami sprawy i nie wykazuje błędu logicznego w rozumowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt IV CKN 1316/00, LEX nr 80273, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 r., sygn. akt IV CKN 1097/00, LEX nr 52624).

Skarżąca nie zdołała podważyć wniosków, jakie wyciągnął Sąd I instancji w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody, ponieważ podnoszone przez nią zastrzeżenia, ograniczają się do przedstawienia własnej interpretacji poczynionych przez Sąd ustaleń. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony skarżącej o innej, niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Zdaniem Sądu Okręgowego ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logiczne, poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym,

a ocena Sądu I instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jest prawidłowa.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego, należy uznać, że argumentacja skarżącej również w tej części nie jest zasadna.

Trafnym jest stanowisko Sądu I instancji, iż powódka nie znajduje się w niedostatku, gdyż z dochodów pozwanego realizuje przysługującą jej wierzytelność stanowiącą spłatę

z majątku dorobkowego, prowadząc przeciwko niemu egzekucję i z tego tytułu otrzymuje po około 400 zł miesięcznie. Zważywszy na wysokość spłaty (44 000 zł), egzekucja prowadzona będzie przez kilka lat. Ponadto w dniu 15 listopada 2013 roku doszło również do sprzedaży licytacyjnej należącego do stron gospodarstwa rolnego za łączną cenę 25 080 zł (akta postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika A. J. w sprawie Km n 2/12). Powódka otrzyma prawdopodobnie także tę kwotę w całości a nie jedynie jej połowę, ponieważ może zgłosić do uwzględnienia w planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji wierzytelność z tytułu spłaty z podziału majątku.

Skoro nie została spełniona przesłanka niedostatku, bo powódka dysponuje środkami, które może przeznaczyć na zaspakajanie swych usprawiedliwionych potrzeb to trafnie Sąd Rejonowy przyjął, że żądanie powódki nie znajduje podstaw.

Z tych względów apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.